

PRÁVE VTEDY SA V DOME OPROTI AKÁSI DÁMA LÚČILA SO SVOJÍM MALÝM BIELYM PSÍKOM.

„Ahoj, Gidget!“ volala od dverí.

Trpasličí špic pripomínal bielu chlpatú guľôčku hore ozdobenú ružovou mašľou. Svoju majiteľku, ktorá ju láskyplne krmila a starala sa o ňu, mala úprimne rada. Ale tajne ľúbila i Maxa. Veľmi.

Keď sa zabuchli aj jej dvere, vyskočila Gidget na operadlo gauča a z neho na kopy vankúšov ležiacich na parapetnej doske. Cez otvorené okno videla ponad úzku uličku Maxa, ako sedí pred dvermi a čaká.

„Ahoj, Max!“ zavolala naňho.

„Ahoj, Gidget!“ odpovedal jej Max s očami upretými stále rovnakým smerom. „Aké máš nadnes plány?“

„Ahoj, Maxi!“ zavolala na něj. „Aké máš nadnes plány?“

„Čaká ma veľká vec, Gidget. Mám naozaj veľké plány. Budem tu sedieť a čakať, kým sa Katie vráti!“

„Ach! To znie skvelo. Nebudem vyrušovať, aj mňa čaká veľmi rušný deň!“ odpovedala mu, odhodlaná stráviť celý deň jeho pozorovaním, kým on bude strážiť dvere.

Majitelia domácich miláčikov v celom New Yorku odchádzali do práce a lúčili sa so svojimi milovanými zvieratkami.

V kuchyni jedného z bytov práve sypala pani granuly do misky označenej Chloe.

„Tu máš,“ povedala jej, „uvidíme sa večer!“

Táto sivá mačka trpela menšou nadváhou (alebo skôr väčšou). Keď jej majiteľka odišla, odhodila misku celou silou. O granuly predsa nemá záujem!

„Dovidenia, Mel!“ volal starší pán pri odchode.

Jeho mopslík si práve obhrýzal svrbiacu labku. Keď skončil, začal sa posúvať po byte zadkom nalepeným na koberec. Ťažko si pri tom odfukoval, ale napriek tomu vyzeral veselo.

„Ahoj, Čimčo!“ lúčil sa iný človek so svojím vtáčikom.

Malý zeleno-žltý vtáčik sedel v klietke na bidielku a so záujmom sa obzeral v zrkadielku.

„Píp, píp,“ opätoval pozdrav.

„Maj sa, Gino!“ volal malý chlapec na svoju zlatú ryбку, ktorá plávala v guľatom akváriu a občas vypustila bublinu.

Majitelia z celého New Yorku sa lúčili so svojimi maznáčikmi netušiac, čo budú sami doma celý deň vyvádzať.

Čimčo nestrácal ani sekundu. Odhodlane vyrazil a s rachotom otvoril dvierka klietky. Vzlietol, zapol ventilátor a elegantne pristál na stolíku. Na ovládači stisol tlačidlo Play. Na obrovskej obrazovke sa pred ním objavila stíhačka svištiaca hlbokým kaňonom. Čimčo, ktorý letel oproti ventilátoru umiestnenému za televíziou, sa leteckého útoku zúčastnil tiež. Maličký vtáčik si pripadal ako zúrivo letiace lietadlo.

Bučatá mačka Chloe prekročila porozhadzované granuly, dotmolila sa ku chladničke, otvorila dvierka a vyštverala sa na jednu z poličiek, kde narazila na... PEČENÉ KURČA!

„Áááách,“ oblizla sa.

Vzápätí zavrtila hlavou – do kurčata by sa rozhodne púšťať nemala. Odhodlane vyliezla von a zavrela chladničku. Lenže o sekundu ju znovu otvorila a vydriapala sa do nej. Kurča akoby volalo: Zjedz ma!

Natiahla po ňom labku, no hneď ju zase stiahla.

„NIE!“ prikázala si a zavrela dvierka.

Potom ich otvorila a zúfalo sa zahryzla do priehradky.

Opäť chladničku zatvorila.

Znovu ju otvorila a hystericky búchala hlavou do poličky.
TRESK! PLESK! BUM!

Zavrela. Otvorila. „MŇAAAUIÍÍ!“, zamňaukala
nešťastne, vábenie bolo príliš silné.

S vycerenými zubami sa pomaly priblížila ku kurčaťu...

Mopslík Mel pobiehal po byte s vankúšom v papuľke.

BUM!

Narazil do kresla, pretože nič nevidel. Zavrčal a na niekoľký pokus vyhodil vankúš na sedadlo. Vyskočil hore a za oknom zočil... *VEVERIČKU!*

„HAF! HAF! HAF!“

Prudko dobehol k oknu a vytrvalo štekal, kým nezmizla. Spokojne sa znovu uvelebil v kresle. Uplynula len chvíľočka a už tu bola zas!

„HAF! HAF! HAF! HAF!“

V neďalekom byte vyskočil jazvečík Buddy na linku. Docupkal až ku kuchynskému robotu a smelo od neho odkopol nerezovú misu. Natiahol sa priamo pod metlou na šľahanie a stlačil tlačidlo. Metla šľahala naprázdno a masírovala Buddyho od hlavy až po chvostík. Bolo to také príjemné!

„ÚÚÚÚÚ!“ zavyl spokojne, pretočil sa na chrbát a nechal sa škrabkať i na bruchu.

Uvoľnil sa až tak, že sklzol na podlahu!

Chloe sa medzitým napchala na prasknutie. Z papuľky jej ešte trčala kostička – bolo to to jediné, čo z kurčťa zostalo. Od únavy stratila rovnováhu, naklonila sa dozadu a zošuchla sa na zem.

S námahou liezla späť, keď si zrazu na spodnej poličke náhle všimla... TORTU S RUŽOVOU POLEVOU A ČEREŠ-NIČKOU!

Gentleman v módnom čiernom obleku práve opúšťal svoj prepychový byt.

Na rozlúčku potľapkal po hlave svojho vzorne upraveného pudla: „Buď poslušný, Leonard.“

Z prehrávača mu pustil vážnu hudbu a odišiel.

Len čo sa zabuchli dvere, stlačil Leonard gombík a klasiku prepol na heavy metal. „JUMP!“ reval z reproduktorov spevákov hlas a kričal aj: „BOUNCE!“

Leonard divoko skákal dookola a šťastne hádzal hlavou dopredu a dozadu. Spoza nóbl gauča vyskočili traja ďalší psi a nadšene tancovali s Leonardom. Trasúca sa čivava poskakovala hore na gauči.

Domácom miláčikom v New Yorku sa práve začínal ďalší skvelý deň.

MAX STÁLE ČAKAL, AŽ SA KATIE VRÁTÍ DOMOV, a hypnotizoval dvere. Predsa tu už musí byť každú minútu...

ŠUCH! Chloe pristála na požiarnom schodisku. „Čau, Max,“ zvolala otvoreným oknom dovnútra.

„Ahoj, Chloe. Tiež si vravíš, kam zmizne každý deň?“ odpovedal jej nepozrúc sa na ňu.

Chloe sa teperila dovnútra cez okno: „Vieš čo? Vlastne... je mi to úplne jedno.“

V polovici cesty sa zasekla: „Nemala som si dať to kurča. A tortu. A jogurt,“ pomyslela si, ale vzápätí túto myšlienku zavrhla.

„Tebe možno áno. Ale my s Katie to máme inak.“

Chloe sa naďalej tlačila dovnútra s veľkou námahou.

„Ty si mačka, vieš,“ pokračoval Max, „tak možno preto. Nikto nemôže ľúbiť mačku viac ako psa.“

ŠUCH! Chloe sa konečne prepchala do izby. Dopadla priamo na stolík, z neho sa skotúlala na stoličku a zo stoličky na zem. Vykračovala si po miestnosti s ňufákom dohora, ako keby sa nič nestalo.

Do bytu vchádzali cez okno i ďalšie zvieratá.

„Ahojte, všetci!“ vítal ich Max. „Ako to ide, Čimčo? Mel, kamarát, kde si bol? Niekoľko dní si sa neukázal.“

Keď vtáčik zaštebotal na pozdrav, Mel veselo odpovedal: „Dobré ráno, Max.“ Potom sa na chvíľu zamyslel: „Hej, už viem! Minulú nedeľu mi páňko dal malú bielu pilulku. Bol som po nej trochu grogy. A keď som prišiel k sebe, bol som v nebi!“

Maxa rozprávanie natolko prekvapilo, že sa na okamih prestal pozeráť na dvere. „Počkaj, to naozaj v nebi?“

„Jasné. A všade vôkol mňa boli kufre. A ja som bol zamknutý v prepravke.“

„Ale no,“ pochybovala Chloe.

„V nebi majú kufre?“

„Od strachu som skoro odpadol, a keď som sa prebudil, boli sme na Floride.“

„To sa nestalo,“ neveril ani trochu Max.

„Žiadnu takú pilulku si už nikdy nedám,“ ukončil svoje rozprávanie Mel. „Iba keby bola s arašidovým maslom. Pretože také arašidové maslo! Hmmm... Veď viete!“

Ostatní maznáčikovia súhlasili. Arašidovému maslu nikto z nich nedokázal odolať.

„Ahojte, všetci!“ ozval sa z ventilačného otvoru jemný hlások.

Max sa pozrel hore a zbadal morča.

„Ahoj Norman. Stále hľadáš svoj byt?“

Norman súhlasne pokýval hlavou.

„Áno, už tri týždne. A teraz som na druhom alebo na treťom poschodí?“

„V číslach sa nevyzním, ale tu nebyvaš,“ odvetil Max.

„To je nanič. Tak zatiaľ!“

„Neboj sa, ty to zvládneš!“ povzbudzovala ho Chloe.

„Nezvládne,“ zašepkala Maxovi, len čo opäť zmizol.

Zvonku sa otvorili dvere. Jazvečík Buddy sa zavesený za zuby hojdal na kľučke. Jeho masáž sa očividne skončila.

„Buddy!“ radoval sa Max. „Tak ťa tu máme! Našiel si ju?“

„To sa môžeš stavať!“ zasmial sa hnedočierny jazvečík a prihral mu žiarivo zelenú loptičku. „Chytaj!“

Max s Melom boli ako vo vytržení. „LOPTIČKA!“ vykriekli obaja naraz s neskrývaným nadšením.

„Presne tú som hľadal! Katie sa poteší! Je taká guľatá! A ako mi pasuje do papuľky!“

Chloe loptičku znechutene odrazila. „Lopta, loptička!“ volali Max a Mel a rozbláznení sa za ňou rozbehli.

Chloe sa škerila a nesúhlasne krútila hlavou. To, ako sú psi schopní vystrájať kvôli hlúpej loptičke, ju neprestávalo udivovať.

A potom JU zbadala. Na podlahe! Priamo tam! Červená bodka! Hneď sa za ňou pustila.

Čimčo, usadený na skrini, zvieral v zobáku svietiacu kľúčenku. Keď ňou kýval sem a tam, mihalo sa svetielko, ktoré Chloe prenasledovala ako šialená. Vtáčik si sám pre seba veselo zahvízdal.

„Tejto loptičke sa nič nevyrovná. Je to tá NAJLEPŠIA loptička na svete,“ vyhlásil Max, keď ju kládol na konferenčný stolík. Všetci súhlasili, iba Chloe nepočúvala. Stále totiž naháňala červenú bodku.

O niekoľko hodín neskôr sa kamaráti rozišli a nechali Maxa samého. Vrátil sa na svoje miesto pred dverami a čakal.

Náhle na chodbe začul kroky. Katie! Od radosti skákal, točil sa dookola a vrtel chvostom.

„Max, som doma!“ volala naňho z chodby. Odomkla a prestrčila hlavu pootvorenými dverami. „Ahoj, Maximilián! Čo si celý deň robil? Bol si dobrý?“

Max vyskakoval do vzduchu, snažil sa rozraziť dvere, ale Katie ich z nejakého dôvodu nechcela otvoriť. „Jasné, tiež sa nemôžem dočkať, až ťa pohladkám, kamarát –“

RACH! I z druhej strany čosi tlačilo na dvere. Katie TO držala pevne, ako keby ešte neprišiel ten správny čas, nech to bolo čokoľvek.

„Dobre, psíček, pokojne. Musíš sa upokojiť. Všetci sa upokojíme, dobre?“

RACH! „Mám pre teba veľkú novinku, Max,“ pokračovala, „asi si zo začiatku budeš musieť trochu zvyknúť –“

RACH! „Ale myslím, že to dopadne celkom –“

BUM! Dvere sa prudko otvorili. Do bytu vtrhlo veľké hnedé chlpaté psisko. Vyzeralo ako salašnícky pes.

„Max, zoznám sa s Dukom.“

Šokovane sa na ňu pozrel. Jeho svet práve dospel k veľkému hnedému chlpatému koncu!